

O B Č A S N Í K číslo 6.

Upozorňuji znovu, že Masarykova společnost v Železném Brodě pořádá dne 6. března v Sokolovně železnobrodské slavnostní Vzpomínkový večer k uctění památky T. G. Masaryka. Vše bližší je na ~~skokátských~~ plagátech.

Dne 5. března 1990 bude zahájena výstava na téma T. G. Masaryk a jeho odkaz dnešku. Ve výstavní síni MěstNv.

Od naší tajné služby jsme dostali informaci o tom, že Občanské fórum v Železném Brodě bude zasedat každou středu. /Píši-li naší tajné služby, je tím míněna Květka a já/.

V evangelickém kostele na Brodci bude konána přednáška o T. G. ~~Masarykovy~~ Masarykovi v pondělí 5. března v 18 hodin.

Doporučuji k přečtení Mladý svět číslo 9, zvláště článek "Jablko sváru Karabach", a dále "A nenoste smutek" o doktorce Horákové. Jako povinnou četbu by to měli dostat všichni komunisté a lidé, kteří soudí, že se komunistům příliš křivdí.

PŘEVZATO :

Informační servis číslo 45 30. 1. 1990

REVOLUCE? NEŘÍKEJTE, KDE?

Pomalu se stáváme hrdí na naši Něžnou revoluci. Ze všech s tran se valí ujištění, jací jsme to borci. Hlavně zůstat sametoví. A sednout si, psát memoáry, paměti, stavět pomníky hrdinům, kteří ten ošklivý režim zbourali.

Mám problém, přátelé. Já totiž tu revoluci nějak nevidím.

Ne že by tu změny nebyly, ne že by pan Havel nebyl hlídán někým jiným a hlavně: ne že by milióny kývacích strojků náhle nezavrtěly hlavami. Jenže tento národ už tolikrát přísahal, nezvratně se postavil...

Revoluce. Krásné, hrdé slovo. Po desetiletích zákazu svobodného myšlení si už málokdo klade otázku, co vlastně ta revoluce je, v čem spočívá. To se pak dá tato nálepka nalepit na všechno na světě.

Tloukli nám do hlavy, že revoluce je lokomotiva dějin, jak pravil Marx. My si lokomotivou představíme nějakou fúrii, která všechno převálcuje, rozdrtí, rozrazí. Jenže Marx měl asi na mysli rychlost. V jeho době rychláky ještě nejezdily a lokomotiva byla rychlejší než kůň. Tedy revoluce jako tempo, kterým se společnost proměňuje v jinou společnost. Tu rychlost způsobuje fakt, že lidé už chtějí žít nebo i žijí jinak, v jiných hodnotách, než jsou ty oficiální vládní, a tak moc nad sebou svěří někomu adekvátnějšímu, který obvykle ony hodnoty představuje. Revoluce je tedy svou podstatou změna moci. K takovýmto změnám ovšem dochází neustále, revoluce je specifická tím, že je provádí v krátkém čase a současně provede změny zcela zásadní, které jsou podmínkou změn méně podstatných, ale lidí se bezprostředně dotýkajících.

Zdálo by se tedy, že naše něžná revoluce skončila úspěšně volbou "prvního opravdu dělnického prezidenta". Jenže revolucí se míní změna reálného stavu, nikoli novinové kecy. V našem případě tedy změna totalitní společnosti v demokratickou, resp. dosažení takového bodu, ze kterého již není návratu.

Nezbývá než se ptát, zda byl opravdu dosažen onen bod zvratu. Pro odpověď je třeba si zajít před 17. listopad 1989 a porovnat tehdejší stav s dnešním.

S odstavením Husáka M. Jakešem se začal rozpadat kamenný monolit znormalizovaného Československa. Tomuto kamennému kvádru, ve kterém se zastavil čas, vévodila podivná zdiskreditovaná parta, zvaná KSČ. Jako politickou stranu ji zlikvidovala sovětská okupace. Stala se mrtvým mechanismem, tvořeným těmi, kteří odvolali, a těmi, kteří až příliš dobře chápou obtížnost morálních kritérií pro osobní kariéru. Víru v proklamované odeály měly jen straníci s vedou

sluchu, zraku či intelektu. Úměrné odkvétání životní vitality velkých normalizátorů se takhle zem čím dál víc podobala polorozpadlému hradu, který se proháněla strašidla Štěpánů. A tato strana, udržovaná pohromadě jen dokonalým represivním aparátem, tato strana že vládla?

Nebyli to spíše hradní zbrojnoši, kteří tak důkladně a trážili lid v podhradí, udržovali jej i obyvatele zříceniny v poslušnosti a strachu? Nebyly ony stranické a státní "osobnosti" spíše jen maňásky navlečenými komusi na ruku? Kdo tedy vlastně doopravdy vládl před 17. listopadem?!!

V totalitním režimu je stabilizujícím prvkem státní aparát. Tento aparát je infiltrován a propojen s ~~jedinou~~ jedinou politickou stranou, která je platformou skutečného ~~monopolního politického~~ mocensko-politického života. Z tohoto života jsou masy lidí, skandující na Václaváku, jako bezprávní otroci vyloučeni. Pro takový aparát je výměna špiček aparátu změnou jen méně podstatnou: špičky vyjadřují mínění aparátu a jen obtížně ho mohou donutit k nějakým reformám /viz Gorbačov/. Moloch režimu sedí v pohodlném křesle a pouhým škrtáním pera je schopen své protivníky uštvat. Při promyšlenější taktice je dokáže vmanévrovat do chyb a omylů. Následuje diskreditace, vypískání a odstavení. V posledních letech se stalo jakošovské vedení, snažící se o udržení neudržitelného, nebezpečné pro skutečné vlastníky moci. Hrozba hospodářského krachu a následného revolučního vření vyžadovala jiný kurs. Změnu metod, změnu způsobů - maňásek prostě zastaral.

Nevím už, který představitel ÚV obhajoval svůj postoj k masakru 17. II. tím, že vycházel jen z informací dodaných Federálním ministertvem vnitra. Že by vždy dokonale informované FMV nevědělo, že svou chlácholíí zkreslující zprávou vmanipuluje vedení do postoje, který je jasnou politickou sebevraždou?

Pomalu se dovídáme, jakým bylo FMV státem ve státi. Když si člověk spočítá, kolikrát už noviny oznámily zrušení StB, a představí si, kolikrát to ještě oznámí, těžko bude používat minulý čas v řeči o potlačovaných mechanismech totalitní diktatury. Kdo ví o tom, jak se známé figury z StB rojí okolo Občanských fór, aniž by zasahovaly

na obranu míru a socialismu /trestnost činnosti OF nadále podle platných zákonů trvá/, či dokonce kdo zauvažoval o počtu neznámých příslušníků StB mezi činovníky OF a jiných seskupení, nemluví ve výrazech zrovna sametových.

Přitom StB lze bez velké urážky označit za zločineckou organizaci, která v zájmu "vyšších cílů" nerespektuje zákonnost. Jsou to pistolníci oné nomenklaturní "mafie", jak bývalou moc, hýbající společností, trefně nazval pan Komárek, čímž své trefování - zdá se - ukončil. Takovéto gangsterské bandy tajných, špiónů a vyzvědačů si vynutila realita nepřátelsky rozděleného světa: na Východě navíc inspirovaná starou carskou tajnou policií, která měla ve světě už tehdy slušný zvuk. Tyto útvary jsou státní moci podřízeny jen v osobách svých velitelů a z důvodu efektivity utajení pracují bez kontroly jiné než vlastní. Rozsahem své nekontrolovatelné činnosti je StB schopna zajišťovat "mafii" dokonalou obrannou linii, ze které se tato "mafie" může přelévat do nově vznikajících politických sil. StB pracuje s nejlepší technikou, prostředky psychologie, dezinformace a masové manipulace ovládá skvěle. Od doby, kdy sovětské tanky zvolily v ČSSR nové místodržící, mohla jen perfektní represivní složka udržet režim v takové kvalitě, že v jeho pád donedávna málo věřil. A oprávněně, vždyť bratrství v nemorálnosti, cynismu a primitivním nedlidství nezruší ani momentální ústup z pozic, ztráta vůdců a nutnost ukrývat zbraně. Není tak těžké uhodnout, co StB asi nyní dělá. Však oni soudruzi v SSSR brzy zavedou pořádek a pomohou, jen co uklidní ten gorbáčovský bordel. Vydržíme třebas léta. A vítězný únor už klepe na dveře, když jsou flinty skovány. Demokracie se bohužel s "tajnou armádou" nevypořádá tak jednoduše jako diktatura, jak ukazují příklady Irska, Kolumbie či NSR.

U nás ovšem zdaleka nelze o demokracii mluvit. O nás bez nás se dohodlo u tajemného kulatého stolu, jak budou vypadat ty svobodné volby, aniž by se člověk aspoň dozvěděl, že se taková dohoda bude vůbec konat. KC OF je vehnáno do dialogu, jehož pravidla jsou neznámá, informovanost veřejnosti žádná a občanstvu se předkládají jenom upečená

rozhodnutí. Dřív jsme aspoň věděli, že zasedá ÚV KSČ, a mohli se dohadovat, že se něco děje.

Demokratické či demokratizující se prostředí ovšem dává možnost dnešní opozici, tzn. dřívější "mafii", kritizovat vládu za každé uklouznutí na banánu, který právě ona svým nástupcům zanechala. I Herkules by z toho ztřetil sílu čistit Augiášův chlév.

A lidé? Lidé se v listopadu a prosinci probrali ze spánku Šípkové Růže a místo somnabulické chůze chtějí chodit po svých. Ale jde to ztuhla, když chybí opora loutkoherce, který za ně dříve mluvil, vedl je a nedal možnost sebou plácnout. Po 40ti letech mají naši spoluobčané v hlavách opravdu jen prázdno, které Studentská Unie nenaplní. Je zkouškové období, čímž studenti vypadli ze hry...

No a teď si zazpívejme ukolébavku o něžné, sametové revoluci.

J.K.S./21.1.1990/

Doneslo se k mým uším, že pan Bohuslav, Václav Bohuslav, tajemník MěstNV v Železném Brodě si stěžoval, že nedostal předchozí občasníky, takže tento dostal proto, aby jím byl uražen.

Dovolím si odpovědět panu Václavu Bohuslavovi, tajemníku MěstNV v Železném Brodě.

Vážený pane tajemníku, pane Václave Bohuslave! Své občasníky si píšete pro vlastní zábavu a z dlouhé chvíle. Jsem ovšem tím radši, že i Vy, vážený pane tajemníku, jste si se zájmem přečetli občasník číslo 5. Pro vysvětlení toho, že jste nedostal Občasníky předchozí uvádím, že vyšly ještě za vlády komunistů, a to vy jste, pane tajemníku, ještě nepatřil k mým odběratelům. Jinak každý v Železném Brodě, kdo prožil zájem, dostával ode mne i tisky jiné.

Pokusím se to napravit tím, že vyjde-li ještě nějaký Občasník, dovolím si Vám ho zaslat. Srdečně Vás zdravím, pane tajemníku, a těším se na další spolupráci.

P Ř E V Z A T O :

INFORMAČNÍ SERVIS 48

Nezávislé tiskové středisko 19. - 26.2. 1990

Přes spáleniště, přes krvavé řeky

Jako spoustě jiných, i mně je srdečně jedno, jaký název dají šeskoslovenští komunisté s vé plánované "moderní levicové straně". Chápu dokonce i rizika, které s eventuální změnou jména spojují někteří ze současných ideologických vůdců. Nicméně dikce a frazeologické obraty, které stranický deník RP dodnes prezentuje na svých stránkách /nejen/ při této příležitosti, nutí k zamyšlení.

Rozbuška 17. listopadu uvolnila dlouho zadržovaný odpor k totalitní vládě KSČ. Tento odpor byl demonstrován natolik masivně, že komunistům nezbylo než ustoupit. Díky neuvěřitelně tolerantnímu přístupu celé vzbouřené společnosti proběhlo toto střídání stráží bez excesů, což po čtyřiceti letech ponižování a destrukce čekal asi málokdo. Utlačovaní se vzdali pomsty a místo luceren, se kterými komunistická propaganda takový převrat v minulosti vytrvale spojovala, nabídli odstaveným utlačovatelům partnerskou spolupráci. Českoslovenští komunisté tím získali asi definitivně poslední šanci odhodit svoji bachařskou minulost a z temné síly zla se přerodit v civilizované seskupení politické scény. Vzhledem k tomu, co tady čtyři desítky let bez zábran prováděli, se tato šance rovná zázraku. Je to však křehký zázrak a jeho úspěšná realizace závisí do značné míry na dalším chování poražené strany, na její upřímné snaze pochopit, co se stalo, proč se to stalo, a z pochopeného vyvodit důsledky. Bohužel je ale čím dál zřetelnější, že ani "obrozená" KSČ není této základní ~~reflexe~~ reflexe schopna. Úpornost, s jakou se nás "lidé zvláštního ražení" snaží přesvědčit o nevykořenitelnosti své arogance, demagogie a pohrdání druhými, vede pouze k jedinému závěru. Ještě méně než náš současný vývoj není

pro komunisty ničím jiným než projevem slabosti protivníka, která jim umožňuje o to razantnější nástup do útoku na ztracené kóty. Výsledek je potom ja sný: místo snahy o nápravu minulých křivd - halasný pokřik o své současné "diskriminaci", místo rovného startu partnerů - vyčerpávající tahalice o nakražený majetek, místo spolupráce a politické soutěže - staré demagogické triky a skryté vyhrůžky. není divu, že u nekomunistické veřejnosti vyvolává tento trend stále větší napětí a pochybnosti o smyslu "sametového" převratu.

Obávám se, že míra smířlivosti vůči KSČ dosáhla limitní hranice a další pokračování v jednostranně nastoupené linii není možné. Dříve nebo později si to budou musit uvědomit i vůdčí osobnosti nového společenského pohybu. Nedostatek satisfakce /byť by ji měla být "pouhá" omluva/ a elementární historické spravedlnosti může v mase občanů probudit těžko předvídatelné stavy: radikalizací nálad počínaje a ~~zdech~~ znechucenou apatií konče.

Komunismus zatím všechny své porážky a krize řešil v geneticky zakódovaném schématu: zradou několika obětních beránek a větší produkcí "pokrokové" rétoriky. Všechno bohužel nasvědčuje tomu, že podobnou léčbu považují za dostatečnou i nynější šéfové KSČ. Pocit odpovědnosti za minulou éru, která tuto zem proměnila v intelektuálně i materiálně zdevastované teritorium, si obrozující se stranické kádry viditelně nepřipouštějí. Jinak přece není možné, aby se jejich tiskový orgán vyrovnal např. s hledáním místa posledního odpočinku obětí komunistického teroru 50. let cynickým titulkem "Senzace se nekonala". Stejně tak není logicky vysvětlitelné, když si totéž Rudé právo, vycházející denně v bezkonkurenčním nákladu ~~900.000 kusů~~ 900.000 kusů /v sobotu dokonce jeden a půl milionu! / s vážnou tváří stěžuje na "ohrožení svobody slova a svědomí" pro komunisty. Tyto a spousta dalších podobných výlevů nejsou v kontextu doby tím, čím se na první pohled zdají být, totiž jakousi sebevražednou provokací. Výsměch vlastním obětem a transparentní obrana demokracie dokonale ilustrují neschopnost komunistické strany překročit ideologické hranice svého vraženého mesiášství a vejít na

půdu reality. Přes všechny zastírací manévry je podstata problému pořád stejná: vrozený pud po absolutní, nikým nekontrolované moci. Dokud si tohle českoslovenští komunisté nevyřeší, budou pro své občany představovat trvalou hrozbu. A je doopravdy úplně lhostejná, jaké jméno si tato hrozba vybere.

Ivan Lamper

MOJE STARÁ BABIČKA BYLA MOUDRÁ ŽENA. ŘÍKÁVALA: POSTIŽENÁ HUSA ZAKEJHÁ, DOSTANE-LI KAMENEM, DO HEJNA HOZENÝM. JÁ PITOMÉ DÍTKO NEVĚDĚL JSEM, CO TÍM MYSLÍ.

Příběh ze života:

Potkal me pan Vostřel. Pan Vostřel povídá: AŽ zase půjdete do fóra, tak nám nevyhánějte lidi! Odpovídám: Nebudeme Vám vyhánět lidi. Já osobně si myslím, že současné složení železnobrodeckého Občanského fóra jest nutno zachovati našim potomkům.

Očekávám s napětím, kdy Rudé právo přinese tuto zprávu:

Všichni členové naší strany jsou šokováni odhalením Husáko-jakešovského spikleneckého centra přímo v našem středu.